

[Valdemar Sørensen.]

bred Margen af Mistillid til, at Forbruget under de nuværende Forhold kan holdes oppe paa de hidtidige Højder. Men heldigvis er det da saadan, at ikke alt Haab er ude med Hensyn til Bevægelserne i Købekraften. Det kan jo være, at vi slipper bedre igennem, end Mørkseerne tror i Dag, og det er min Opfattelse, at Indtægten af Beskatningen med de foreslaaede Forhøjelser i saa Fald vil give den højtærede Finansminister ikke saa lidt ud over, hvad der loves i Bemærkningerne. Jeg regner det for en Fordel, fordi jeg udmærket godt kan se — og det kan vi alle sammen —, at de Skattelove, vi behandler i Dag, ikke bliver de sidste under denne Situation, og i Mod sætning til, hvad der lyste ud af det ærede Medlem Hr. Korsgaards Bemærkninger, gaar jeg ud fra, at det fornuftige er at tage Pengene, medens de er der, da vi dog er sikre paa, at vi skal bruge dem.

Om Lovforslagets Enkeltheder skal jeg tillade mig at gøre et Par Bemærkninger. I Afsnittet om Omsætningsafgiften paa Chokolade- og Sukkervarer er der et Stykke, som giver de Leverandører, der betaler Skatten og sælger Varerne videre til Detailhandlerne med Skatten inkluderet i Prisen, Ret til at faa deres Krav til Konkursboer betraget som privilegeret Fordring for Skattens Vedkommende, naar Varemottageren gaar konkurs inden for et Tidsrum af tre Maaneder efter Varernes Afsætning. Jeg finder denne Bestemmelse meget fornuftig, og jeg antager, at den er kommet ind i Lovforslaget efter Forhandling med Erhvervet enten nu eller tidligere, men jeg vil gerne spørge den højtærede Finansminister, om det, der er ret og billigt for Chokoladevareomsætningen, ikke kunde være lige saa rigtigt og fornuftigt baade for Spiritusomsætningen og for Tobaksomsætningen. Jeg mener, at hvis man giver en saadan Ret for visse næringsdrivendes og for visse Varers Vedkommende, maa man nødvendigvis, naar man erkender dens Rigtighed og Anvendelighed, give den til alle, og mit Spørgsmaal til den højtærede Finansminister er da det, om ikke denne Bestemmelse kan blive generelt gældende for de Varer, vi beskæftiger os med i det foreliggende Lovforslag.

Om Ølbeskatningen har jeg ikke meget at sige. Jeg finder kun Anledning til efter de ærede Medlemmer Hr. Himmelstrups og Hr. Korsgaards Bemærkninger om Hjemmeølet, hvis Fremstilling unægtelig forbydes, at sige, at det er dog vist at gøre en lille Ting kæmpemæssig stor, i dette at se et

Udtryk for Socialiseringsbestræbelser. Jeg vil tro, at man ved Udarbejdelsen af Lovforslaget simpelt hen har tænkt paa at hindre, at der faldt nogen Skat bort. Det er vist et rent fiskalt Hensyn, der har dikteret den højtærede Finansminister denne Bestemmelse. Det er i øvrigt min Opfattelse, at en saadan Frygt er overdreven. Jeg tror ikke, at der brygges mere Hjemmeøl i Landet, fordi man forhøjer Ølskatten til det, der her er foreslaaet. Har man ikke allerede faaet Gang i Hjemmebrygningen med den Ølbeskatning, vi har haft, tvivler jeg noget om, at der bliver Gang i det med den, man faar efter dette Lovforslag, og for saa vidt kan jeg ogsaa godt betragte denne Ændring i Loven som irrelevant i Forhold til den Hensigt, man har haft med den.

Men saa har jeg en Bemærkning at gøre om Tillægsafgiften paa Spiritus. Der staar i Stk. 2 i § 10, at den forhøjede Tillægsafgift kommer til Anvendelse paa Varer paa Kreditoplæg og paa Varer, som udleveres fra Spiritusfabrikker eller Destillationsanstalter her i Landet. Man er i de Erhverv, hvor man har læst denne Bestemmelse, noget i Tvivl om, hvorvidt den Efterbeskatning, der skal finde Sted her, skal finde Sted efter Lovens nøjagtige Sats eller skal finde Sted efter de Overgangssatser, der er nævnt i § 11. Det var rart, om man kunde faa det at vide med Sikkerhed, fordi det kommer til at spille en praktisk Rolle ved alle de Foranstaltninger, som Erhvervene nu skal træffe.

Jeg maa endelig have Lov til at sige om Efterbeskatningen, at principielt — det gælder altsaa baade den ene og den anden Varegruppe — stiller det sig for mig som Erhvervsmand noget mærkeligt, at man, naar man efterbeskatter de Beholdninger, der ligger i Butikkerne, saa gør det — for at sige det saadan — til sidste Hvid og Skilling uden at tænke paa, at de Efterbeholdninger, der ligger i Butikkerne, for en væsentlig Del — for visse Varearter en meget stor Del, for andre en mindre — er undergaaet et Værditab, er blevet Varer, som man ikke mere kan faa fuld Pris for. Jeg vilde regne det for et rimeligt Hensyn til de handlende; om man i selve Loven gav Plads for en Slags Stødpude der, fastsatte en eller anden Procent af Varelageret, som skulde unddrages Efterbeskatningen, fordi der er noget urimeligt i at forhøje Skatten for en Vare, der ligger i en Mands Butik, naar Manden paa Forhaand er bombesikker paa, at han ikke engang faar den Pris for Varen, som den staar til i Dag.